

Panebože, na koľkých zastávkach plánuje ten autobus ešte zastaviť? Už teraz je plnší ako vagón na prevážanie dobytká, a to ma od bytu delí niekoľko kilometrov.

No tak, pomyslí si. Pohni sa! Odvez ma domov! Hoci teraz, keď moja spolubývajúca Sarah odišla na sviatky k rodičom, bude domov pomerne ponuré miesto. *Vydrž ešte deň a tiež odtiaľto vypadneš*, utešujem sa.

Na konci ulice autobus s trhnutím zastaví. Sledujem, ako sa z neho spustí lavína cestujúcich a predrie sa pomedzi dav čakajúcich, ktorí sa zasa snažia čím skôr natlačiť dnu. Mám pocit, ako by som sa dívala na pokus o zápis do knihy rekordov, kde sa čo najviac ľudí pokúša vtesnať do čo najmenšieho priestoru.

Pod striedkou autobusovej zastávky sedí na sklápacom sedadle mladý muž. Zrejme nečaká na náš spoj, lebo je zahĺbený do knihy, ktorú drží v rukách. Upúta moju pozornosť, lebo vyzerá, že vôbec nevníma strkanie a štuchanie, ktoré sa odohráva priamo pred ním. Pripomína mi to jeden z tých prepracovaných filmových efektov, keď hlavný hrdina pokojne sedí a okolo neho obrovskou rýchlosťou a trochu rozmazane plynie svet.

Nevidím mu do tváre. Vlasy má dlhšie, sú špinavej blond farby. Keď ešte trochu dorastú, pravdepodobne sa mu zvlia. Obliekol si tmavomodrý vlnený námornícky kabát a okolo krku si uviazal ručne pletený šál, ktorý v porovnaní so zvyškom jeho módneho oblečenia – s tmavými obtiahnutými džínami a s čižmami – pôsobí prekvapujúco gýčovo. Sústredí sa iba na knihu. Prižmúrim oči, nakloním hlavu a rukávom kabáta utriem zaručené okno, aby som zistila, čo číta.

Neviem, či periférnym videním zachytí pohyb mojej ruky po skle, alebo ho vyruší odlesk náušnic cestujúcej s lupinami, ale odrazu zdvihne hlavu, niekoľko ráz zažmurká a pohľad zabodne do môjho okna. *Priamo do mňa.*

Uprene sa na seba pozrieme. Nedokážem od neho odtrhnúť zrak. Cítim, že sa mi chejú pery, akoby som chcela niečo

povedať, a náhle sa ma zmocní silné presvedčenie, že musím okamžite vystúpiť. Zachváti ma nutkanie vybehnúť von a prísť k nemu, no neurobím to. Nepohnem ani prstom, lebo viem, že nemám šancu pretlačiť sa cez ospalého spolusediaceho v premočenej vetrovke ani cez natrieskaný autobus skôr, ako znova vyraziť. V zlomku sekundy sa rozhodnem, že zostanem sedieť a radšej sa žiadostivým pohľadom pokúsim neznámeho mladíka presvedčiť, aby nastúpil.

Nevyzerá ako filmová hviezda ani ako klasický krásavec, ale vyžaruje z neho aura nedbalej elegancie, ktorá ma nesmierne priťahuje. Jeho šarm spočíva aj v tom, že si neuvedomuje, aký je atraktívny. Z autobusu mu nevidím dobre do očí. Tipujem, že sú zelené. Alebo modré.

Teraz príde to najdôležitejšie. Možno si robím falošné nádeje, no zdá sa mi, že rovnaké myšlienky prebleskujú myslou aj jemu. Akoby nás súčasne zasiahol neviditeľný rozvetvený blesk. Vyčítam mu to z vytreštených očí, z ktorých sála úprimný šok. Udivene zažmurká, ako keď na ulici náhodou stretnete najlepšieho kamaráta z detstva, ktorého ste roky nevideli, a nemôžete uveriť, že to je skutočne on.

Mám pocit, že pohľadom ma zdraví, zároveň volá: *Panebože, naozaj si to ty!* a hneď nato: *Veľmi ma teší, že ťa vidím!*

Letmo sa pozrie na čoraz kratší rad cestujúcich, ktorí nastupujú do autobusu, potom sa znova zahľadí na mňa. Pripadám si, akoby som v duchu počula myšlienky, ktoré mu víria v hlave. Premýšľa, či by nebolo bláznivé naskočiť do autobusu. Uvažuje, ako by sa mi prihovril, keby nás už neoddeľovalo sklo a zástup, či by sa necítil hlúpo, keby vybehol po schodoch a prísť ku mne.

Nie, uisťujem ho v duchu. Nie, necítil by si sa hlúpo. Nedovolila by som ti to. Na čo čakáš? Nastúp do toho sprostého autobusu! Pozrie sa mi do očí a potom sa mu plné pery pomaly rozťahnu do úsmevu. Vyzerá, že ho nemôže potlačiť. Od radosti sa mi zatočí hlava a ani si neuvedomím, že sa tiež usmievam. Ani ja si nemôžem pomôcť.

Prosím, poď sem, nastúp!

Náhle sa rozhodne, zabuchne knihu a strčí ju do ruksaka, ktorý má položený na zemi medzi nohami. Vykročí vpred. Zadržím dych a dlaň pritisnem na okno. Mlčky ho posúrim, hoci počujem odporný sykot zatvárania dverí, a cítim, že vodič uvoľňuje ručnú brzdu.

Mám chuť zrevať: *Nie! Nie! Preboha, neopováz sa odísť! Sú predsa Vianoce!* Autobus sa však zaradi do premávky a naberie rýchlosť. Neznámy zastane a so zatajeným dychom hľadí, ako odchádzame. Zbadám, ako mu svetlo v očiach pohasína, a keďže sú Vianoce a práve som sa beznádejne zamilovala do mladíka na autobusovej zastávke, pošlem mu nešťastný vzdušný bozk a čelom sa opriem o sklo. Nespúšťam z neho zrak, kým nezmizne z dohľadu.

Vtom si uvedomím, že je nadobro preč. Dokelu! Prečo som cestujúcemu, ktorý drieme vedľa mňa, nevytrhla z rúk noviny a nenapísala na ne odkaz? Mohla som to spraviť! Alebo som na zahmlené okno mala prstom napísať svoje telefónne číslo. Mala som otvoriť maličké okno a vykriknúť svoje meno a adresu. Napadá mi množstvo krokov, ktoré som mohla a mala podniknúť, no vtedy som nepomyslela ani na jeden, lebo som z neznámeho skrátka nevedela odtrhnúť zrak.

Ak nás niekto sledoval, asi si pomyslel, že sa díva na šesťdesiatsekundovú scénu z nemého oscarového filmu. Od dnešného dňa budem na otázku, či som zažila lásku na prvý pohľad, odpovedať, že áno, v jednu nádhernú minútu dvadsiateho prvého decembra roku dvetisícosem.

Pokrútim hlavou. „Špecialitu z Delancey Street nemôžeš upravená, ako sa ti zachce.“

„Laurie, na svete hádam neexistuje nič, čo by nezlepšila chuť tú tučnú klobása.“ Pozrie sa na mňa so zdvihnutým obočím. „Čo ty vieš, možno sa ti dnes večer pošťastí a uvidíš aj tú Davidovu.“

Keď vezmem do úvahy posledné dve schôdzky naslepo, ktoré mi dohodla Sarah, nemám sa na čo tešiť.

„No pod,“ vzdychnem a tanieru položím do drezu. „Radšej sa poponáhľajme. Onedlho prídu.“

Keď ku mne pristúpi Sarah, chytí ma za ruku a doslova ma odviečie z kuchyne, mám v sebe tri poháre bieleho vína a som ukážkovo uvoľnená.

„Prišiel,“ zašepká. Drží ma tak pevne, že mi čochvíľa zrejme rozmiaždi kostičky v prstoch. „Pod, musíš ho vidieť. Zoznámim vás.“

Kým ma Sarah ťahá preč, stihnem sa ospravedlňujúco usmiať na Davida. Začínam chápať, čo myslela tým, že ho nemám súdiť podľa prvého dojmu. Už niekoľko ráz ma rozosmial a stará sa o to, aby som mala čo piť. Práve som zvažovala, že ho odvediem kamsi do súkromia, aby som si ho lepšie oťukala. Milým správaním mi pripomína Rossa z *Priateľov*, no momentálne ma viac zaujíma frajer najlepšej kamarátky, čo asi znamená, že zajtra ráno by som noc strávenú s ním trpkou ľutovala. Lepšie kritérium som si nemohla zvoliť.

Prederieme sa davom vysmiatej pripitých priateľov a hromadou ľudí, ktorých zrejme ani jedna z nás nepozná, a napokon sa konečne dostaneme ku vchodovým dverám, pri ktorých nerozhodne postáva Sarahin priateľ.

„Laurie,“ osloví ma Sarah nervózne a očervenie jej tvár. „Zoznám sa s Jackom. Jack, toto je Laurie. Moja Laurie,“ zdôrazní.

Otvorím ústa, aby som sa mu pozdravila, no vtom sa mu pozriem do tváre. Srdce mi vyskočí až do hrdla a zaplaví ma pocit,

akoby mi niekto priložil na hrudník elektródy a vyslal cez ne naj-silnejší možný defibrilačný výboj. Nezmôžem sa na slovo.

Poznám ho!

Pripadáam si, akoby som ho prvý – aj posledný – raz videla iba minulý týždeň, hoci od okamihu, keď sa mi na poschodí preplneného autobusu náhle zastavilo srdce, uplynulo už dvanásť mesiacov.

„Laurie.“

Keď vysloví moje meno, od úľavy, že som ho konečne našla, sa takmer rozplačem. Možno to znie bláznivo, ale celý rok som tajne dúfala, že ho jedného dňa stretnem. Teraz prišiel. Jeho tvár som hľadala v nespočetných zástupoch, prečesala som bary a kaviarne. Pátranie po chalanovi z autobusu som nikdy nevzdala a Sarah by bola kedykoľvek odprisahala, že som ho spomínala tak často, že by ho spoznala na prvý pohľad.

Ukázalo sa, že nespoznala. Namiesto toho mi ho predstavila ako lásku svojho života.

Zelené. Má zelené oči. Dúhovky mu rámuje sýtozelená farba podobná machu, zrenice mu zasa lemujú teplá žltohnedá. Viac ako farba jeho očí ma však zasiahne pohľad, ktorý na mňa upiera. Vyčítam z neho, že ma spoznal. Chvíľu sa zdesene rozhoduje, ako sa zachová. Ibaže hneď sa zatvári neutrálne, takže zaváham, či to nebol iba výplod mojej prehnanej fantázie a beznádejnej túžby po ňom.

„Jack,“ vyjachcem napokon a vystriem k nemu ruku. *Volá sa Jack!* „Veľmi rada ťa spoznávam.“

Prikývne a na perách sa mu zjaví plachý úsmev. „Laurie.“

S ťaživým pocitom viny sa otočím k Sarah. Určite cíti, že niečo nie je v poriadku. No iba sa na nás uskríňa ako pomätená. Vďaka bohu za lacné víno!

Jack ma chytí za ruku. Je teplá a príjemná na dotyk. Pevne, takmer zdvorilo mi ňou potrasie, akoby sme sa stretli na obchodnom rokovaní, nie na vianočnom večierku.